

Migráncsok

Lény Ede
2021

(A „migráncs” olyan magyar munkavállaló, aki hivatalosan, munkavégzés céljából tartózkodik egy idegen országban, de a helyi nyelvet nem beszéli, így a munkahelyen a legalantasabb beosztásban lévő helybéli is úgy bánik vele, mint valami félkegyelművel.)

A mű a fantázia áldozata, ezért bármilyen egyezés helyszínekkel vagy valós, esetleg valószerűtlen emberekkel pusztán a nagy számok törvényének a következménye. Amennyiben az olvasó úgy érzi, hogy bántóak a sorok, akkor kérem, vegye figyelembe, hogy sorba jöttek a sörök! Néha Kreute likőr.

El kell hinniük, hogy oly ritka józan pillanataim egyik-másikában jómagam is elcsodálkozom a delirium tremens nálam jelentkező, grafomániában manifesztálódó tüneteiben.

Kérem, bocsássák meg ezt nekem!

Most pedig uzsgyi olvasni...

Első történet: Németország

Ajánlott zene: Böhse Onklez – Auf Gute Freunde

Ajánlott ital: Kräuterliköre

Az apacuka-fundaluka eset

Fegyverropogásra ébredtem. Szombat volt, ungefer délelőtt tíz óra. Talán az olvasóban megdöbbenést kelthet ez a késői időpont az ébredésre, de eme mű szerzőjének jó oka volt a szombati lustálkodásra. Előző nap nagyon benyomtam a Vanherezádé nevezetű kioszkban. Natürlícht-esen, ugye.

A Vanherezádé a törzshelyünk lett, amióta elhagytuk az országunkat, hogy egy Elekriker cégnél próbáljunk szerencsét a nagy Németországban. Tulaja, egy KISZ-es magyar, aki negyven éve, még az átkosban szervezett formában hagyta el az őshazát, szerelmes lett és itt maradt. Szexuális érdeklődési körét bizonyítandó, a Se-here-zádé helyett a Van-here-zádé nevet adta műintézményének, mert bár nem a férfiakat szerette, de egy kis pluszt elvárt a szerelme tárgyánál. Egyébként egy jó humorú, amolyan nagybácsis pasas volt, aki sugárzó optimizmusával és állandó jókedvével sok kezdő „migráncst” átsegített a beilleszkedés kezdeti nehézségein.

Ja, MIGRÁNC! Ezt, gondolom, jobb, ha az elején tisztázom. A migránc olyan külföldi munkavállaló, aki hivatalosan munkavégzés céljából jött dolgozni Deutchland-ba, de a nyelvet nem beszéli, így a munkahelyen a legalantasabb beosztásban lévő német is úgy bánik vele, mint valami félkegyelművel.

De térjünk vissza a fegyverropogásra! Szombaton délelőtt tíz órakor, Monheim-ben, a munkásszállónak kikiáltott kétszobás földszinti lakásban, amiben heten nyomorogtunk. Azt, hogy ki az új közöttünk, onnan lehet rögtön látni, hogy az ilyen események, mint a lövöldözés, még csodaszámba mennek náluk, és rohannak az ablakhoz megnézni, mi ez a balhé.

Mi, „öregek”, tudjuk: török lagzi. Azok lövöldöznek annak örömére, hogy az egyik „Jumurdzsák” becsajozott. Mondom, ez csak egy átlagos szombat délelőtt.

Az Inas is az ablaknál toporgott. A húszas évei elején járhatott, és nagyon elveszett, szárnyaszegett madárka volt. Egy hónapja jött ide, és szegény már megtapasztalt mindent, ami a kezdeti nehézségek szülte szívatások miatt előfordulnak, a durva viccekkel megáldott, alkoholtól félhülye kollégák által. Az utolsó egy-két napban vetődött mellém, és együtt dolgoztunk – én nem cseszegettem.

Nem vagyok az a tipikus migránc, tanulom a nyelvet, kicsit beszélem is és megértem. Megértem a németeket, amiért hülyének néznek minket, hogy csak értetlenkedve bámulunk rájuk, amikor vartyognak nekünk valamit. Nekünk ott van Referenc atya, ő perfekt német és pornófüggő. Lassan rászoktak a melóhelyen, hogy mindent neki mondanak, ő adja nekünk tovább magyarul.

Referi atya a legöregebb köztünk. Már idős volt, amikor szembesült a számítógép és az okostelefonok világával, és mint ilyen, naivan hisz a Facebook-os posztokban, és csodálja azt a pornómennyiséget, ami a neten ingyenesen fellelhető. Akit bejelöl Face-n vagy WhatsApp-on, annak a sorsa megpecsételődött, napi két-három gusztustalan pornós mém vagy Gif a minimum, amit küld. De tud németül, így a nagy jövő előtt álló, de még vadiúj cégünknel ő volt a legnagyobb ember.

– Bi bá’ – kiáltott nekem az Inas –, ezt nézze, itt lövöldözik a násznép! Hiába volt a lelkesedése, nekem a fejfájással és a hányingerrel volt küzdendőm. Bosszúsán fordultam a fal felé.

– Ezek a törökök mind hülyék! – jelentette ki Isi, akiről köztudomású, hogy az emberiséget két csoportra osztotta: hülyékre és magára. – Minek lövöldöznek a levegőbe? Lőné le egymást a sok nigger! (Kicsit rasszista is volt.)

Isi volt a kecsketoszó. Ez a becenév sajnos egészen fiatalkorától végigkísérte. Még Magyarországon, olyan húsz éve becsajozott egy diszkóban. Kezdet komolyra fordulni a dolog, egyre többet találkozgattak a lánnyal. Egészen odáig fajultak a dolgok, hogy a leány elhívta őt a szüleihez, hogy végre bemutassa a nagy Ő-t. Isi el is ment egy észak-magyarországi kis zsákfaluba, ahol a lány szülei éltek. Építkeztek, a házuk még nem volt teljesen készen, benne laktak, de kívülről még nem volt

levakolva. Az udvaron egy meszesgödör és egy pottyantós WC állt. Mindkettő súlyosan bűnös Isi gyászos kecsketoszó becenevének kialakulásában.

Tudniillik, az atya nagy örömmel fogadta az udvarlót, mivel csak lányai voltak, és nagyon szeretett volna egy fiút. Leültette az asztalhoz, és mint a királyt, úgy tartották. Etették-itatták. Az anyósjelölt minden főzési tudományát bevetette, és mindennel, ami kifőtt, megetette. Isi állta is a sarat, de egyszer elérkezett az idő, amikor megtelt a kapacitása, és érezte, hogy a kaka cibálja. Kiosont az udvarra a pottyantósba, és ott átadta magát a természet örök körforgásának.

Am, ahogy üldögél elmélázva, a budi ajtajának a résén keresztül a csajának a legkisebb hűgát látta közeledni, olyan 4 éves, szocpol gyereket. Az játszani kezdett a meszesgödör mellett, ami a budi előtt volt vagy két méterre. Ezzel nem is lett volna baj, de a kecskével igen. Ugyanis az atyának volt egy kecskéje, ami tejadó és fűnyíró szerepet töltött be a család életében. Az igazság az, hogy fű helyett jobban szerette a rózsát, büszkét, Népszabadságot rágni. Szerintem ő volt az egyetlen, aki bánkódott eme lap későbbi megszűnése miatt. Igen ám, de ez a kecske ekkor jutott arra a felfedezésre, hogy mindent megrágni képes fogazata talán azt a kötelet is elrághatja, amivel rabul volt ejtve. Megrágtá és elszabadult. Isti vesztére a kecske a kislányt vette célba, és nem tudni, milyen ősi ösztöntől vezérelve, fejének bökdösésével egyre jobban a gödör felé lökdöste a gyermeket.

És Isti ekkor érte el a végzet, ami egész hátralévő életére megbélyegzés tárgyává tette. Hősünk ugyanis, ahogy észlelte a veszélyt, hogy a kecske a meszesgödörbe fogja lökni a kislányt, gondolkodás és gatyafelhúzás nélkül kirentott a kerti toalettből, és hátulról átölelve próbálta visszatartani a kecskét szörnyű tettének elkövetésétől.

Ekkor két dolog történt:

1. A kislány sikítva elrohant.
2. Az atya kijött a tornácra cigarettázni.

Történt egy harmadik dolog is. Az atya, szájában a meg nem gyújtott Munkással, elszörnyedve tapasztalta, hogy az új vőjelölt letolt gatyában hátulról szeretgeti a kecskéjét. Innen a név.

Hiába fordultam a fal felé, már kiverték az álmod a szememből. Rosszkedvűen feltápáskodtam, mogorván a papucsomat kerestem. Közben a szobában normalizálódott a helyzet. Mindenki visszatért a megszokott tevékenységéhez, ami legfőképpen a tökvakarásban fejeződött ki. Kivéve az Inast, aki a konyhaasztalnál a laptopját bújta. Kiderült ugyanis, hogy azért jött németbe dolgozni, mert az apját kereste, Hans Jürgensen-t. Az anyja annak idején a Vanherezadé tulajával, és még vagy tíz hasonszörű KISZ-essel együtt jött ki németbe, csak ő egy év múlva hazautazott... terhesen.

Az Inast sosem érdekelte a kétkézi munka, inkább amolyan művészlélek volt, és mégis vállalta ezt a durva világot az otthon biztonsága helyett, csak azért, hogy felkutassa végre Hans Jürgensen-t.

Beütötte a Facebook-ra, és kijött egy pár Hans.

Pl. Jürgensen Hans-Günther, egy szemüveges, szakállas, apagyilkos kinézetű fricc, vagy Hans-Peter Jürgensen, aki sárga kapafogaival amolyan bajor falu bolondjának tűnt.

Az anyja semmit nem árult el az apja kilétéről. Ezt a nevet is csak úgy kinyomozta az Inas. Az anyja babyszitterkedett egy német családnál, amikor hirtelen haza kellett jönnie. A családban két gyerek volt, a kis Helga, akire vigyázott, és annak a bátyja, a 17 éves Hans. Innen következett ki szegény, hogy nem lehet más az apja, csakis a siheder Hans Jürgensen.

– Emberek, mit leltem! – robbant be a szobába Isi, aki a vasárnapi ebédhez való burgonyáért ugrott le a pincébe. – Gyertek le, nem hiszitek el!

A társasházban, ahol laktunk, minden lakáshoz tartozott egy elkerített pincehelyiség. Oda mentünk le egy emberként, kíváncsiságtól vezérelve, meg egyébként is, örültünk, hogy valami eltereli a figyelmünket az unalomról.

Egymás fenekébe bújva (ha ez nem félreérthető) osontunk lefelé, amikor észrevettük, hogy az egyik sarokból két megriadt szempár szegeződik felénk. Mi a fene...? Mi a...

A TÖRÖK MENYASSZONY!

A pincénkben teljes „harcis díszbe” öltözve ott kuporgott a házasság elől menekülő menyasszony. Fehér ruhája kissé bekoszolódott, ahogy minél kisebbre próbálta összehúzni magát a krumplik és a kiselejtezett lim-lomok között.

– Na, mit fogtam, fiúk? – vigyorgott Isi. – Csaje! Megszökött a nászéjszakától...

– Kérem, segítsenek! – rebegte az ara a legtökéletesebb magyarsággal.

Hát ez kissé lesokkolt minket. Az, hogy a pincénkbe egy szökött menyasszony fészkelte be magát, még rendben is lenne, de hogy ez magyarul könyörögjön!

– Maga magyar? – tettem fel a nyilvánvaló kérdést, de választ nem kaptunk rá, mert szegény leány szervezete nem bírta többé elviselni a feszültséget, és összeesett.

Felnyaláboltuk és felvittük az egyik, aránylag tiszta szobába. Isit kissé le kellett beszélni az elsősegélynyújtásról, mert mindenáron szívmasszázst szeretett volna alkalmazni, a szegény ara mindkét szívéen egyszerre. Vészesen fogyatkozó házi pálinkánk utolsó üvegcséjét a leány orra alá nyomva, próbáltuk észhez téríteni. Sikerral jártunk. Ahogy kinyitotta a szemét és rájött, hogy hol van, sűrű, nagy könnyekkel kísért zokogásban tört ki. Nagyon megsajnálunk szegényt. Kapott egy kortyot a HP-ből, ami kis erőt öntött belé.

Úgy kuporogtunk körülötte, mint a kisgyerekek, akik kincset találtak. Felültettük a leányt és kérleltük, hogy adjon magyarázatot erre a különös helyzetre.

Összeszedte magát és beszélni kezdett.

– Lakatos Seherezádé vagyok, Magyarországon születtem, egy faluszéli cigánysoron. Nagyon szegény körülmények között éltem, semmi lehetőség nem állt előttem, kivéve a TSZ-t, vagy a gyári sormunkát. Egyik barátnőm talált egy hirdetést, hogy Németországba keresnek felszolgálókat, nyelvtudás nem szükséges. Éltem a lehetőséggel. Hátrahagytam az otthoni életemet és elindultam a nagyvilágba. Talán az itteni keresetből nem csak nekem lesz könnyebb, de a szüleimet is tudom majd támogatni. Sajnos a munkaszervező átvért. Kiderült, hogy nem pincérnőnek hoztak ki, hanem prostituálnak. Amikor tiltakozni akartam, megfenyegettek, elvették minden papíromat, és teljesen kiszolgáltatott voltam nekik. Elvittek orvoshoz, hogy megvizsgáljon, nincs-e valami nyavalyám, nehogy rossz hírbe keverjem a cégüket. Itt derült ki a titkom, hogy még szűz vagyok. Ennek – akkor még nem is sejtettem, miért, de – nagyon megörültek. Kiderült: a szűz lányokra nagy az igény itt. Árverést tartottak, és megvett feleségnek egy hetvenéves török ortopédcipész. Undorító, vén kujon! Tőle menekültem a pincétekbe.

Na bumm! Most fel volt adva a lecke. Persze megsajnálunk szegénykét, de azt tudtuk, hogy a törökökkel nem lehet szórakozni. Ezeknek nem csak a lagzikor használt vaktöltényük van, hanem éles is, amikor felidegesítik őket. És hát, lássuk be, egy nászéjszaka előtt eltűnt menyasszony fel tudja idegelni az embert.

– Most mit csináljunk, Bi bá’?

– Menjünk a Vanherezádéba, majd Géza kiokoskodja, mit tegyünk.

A hátsó ajtón hagytuk el az épületet, rohantunk a műintézmény felé. Isi, az Inas, a lány meg én. A többiek a lakásban maradtak. Én mentem utolsónak, és hátrapillantva az első bejáraton láttam, amint két fekete öltönyös alak megy a lakásunk felé. A törökök! A menyasszonyt keresik!

Ilyenkor, szombat délelőtt általában nagyobb nyüzsgés szokott lenni az utcákon, de most, hogy van ez a járvány, alig láttunk egy-két kóbor, maszkos alakot lófrálni. A Vanherezádéban is elég gyér volt a forgalom. Csak Oleg, a lengyel szívvégtelenítő itta ismét el az agyát. Persze ez nem különleges eset, hiszen az utóbbi húsz évben minden hétvégén ez a programja, amióta a felesége lelépett egy spanyol hajtómű-specialistával. Mai napig ezt ünnepli.

Géza a szinte második bőrének számító köpenyében olyan hatást keltett, mint egy munkanélküli Mikulás a húsvéti mulatságon. Szerette ezt az életformát; aránylag kevés munkával aránylag színvonalas élet.

– Szere-buszi, Bi bá’! Mizumizumizu? Á, és itt az egész brancs! Nini, meg egy menyasszony! Meg se lepődök!

– Gond van, öreg! A kislány megszökött a török andyvajnától, most meg a fél jumurdzsák-had őt keresi. Már a lakásunkon vannak.

– Hede, húha! Az gond. Töröcsikekkel nem jó szívózni! Mért nem hagyjátok a lányt?

– Na de Gejza! Egy hölgyről van szó! Ráadásul magyar!

– A török menyasszony magyar... mán megint nem lepődök meg. Nem egyszerű. Ha ezek a nyomotokba lesznek... hu-hú... javasolom, vigyétek el a követségre!

– Kéne egy kocsi, mert a mienket szerintem ismerik.

– Vigyétek el az enyémet!

Egy vadi új Mercedes Vito-ja volt az öregnek, egy 2500 köbcentis, 150 lovas dízel. Érezni lehetett az új autó illatot a garázsban, és nem a MOL-os illatosítótól. Gyönyörű gyöngymetál fényezésén még a sötétség is megcsillant, szinte erotikusan volt gyönyörű.

Nekünk mégis az ezerkilencszázhatvanhetes Barkas-t adta kölcsön, amivel annak idején először kijött ide, németbe.

A kölni magyar nagykövetség felé vettük az irányt. Szerencsére az autó belülről szép csipkés függönnyel volt díszítve, így kívülről csak a sofőr és az anyósülés látszott. Ennek jó hasznát is vettük, mert ahogy kikanyarodtunk a Kioszk kis utcájából, a török násznép között kellett átvágni. Mit ne mondjak, nem tűntek boldognak. Szegény Seherezádé az egyik hátsó ülésben reszketett a félelemtől. Az Inas odahúzódott hozzá és féltőn átkarolta. A leány szemmel láthatóan nem tiltakozott.

Sikeresen kikeveredtünk a városból, és az A3-as autópálya felé vettük az irányt. Isi vezetett, én az anyósülésen ültem.

– Te, Bi bá’, valaki követ!

– Kik, a töröcsikék?

– Nem a fekete merci, hanem egy sárga sportkocsi.

És valóban, a visszapillantóban felsejlett egy sárga Porsche.

– Jaj, ne! – kiáltott fel a lány. – Ez ő! Engem keres!

– Kicsoda? – kérdezte az Inas, és ha lehet, még szorosabban ölelte a lányt.

– Az állásközvetítő, aki kicsalt és becsapott, aki eladott annak az undorító vénembernek! Hans...

Hans Jürgensen!

A világ nem látott még ilyen autósüldözést. A Barkas a csúcsebességének számító 80 km/h-s sebességgel száguldott, felszabadítva ezzel a sofőrjét a gyorsajtás esetleges vétsége alól. A sárga sportkocsiban dübörögtek a lovak, és hangos gázfröccsökkel adta tudtára a világnak, hogy mennyire megalázónak érzi, hogy kénytelen a matuzsálemi jármű sebességéhez alkalmazkodni. A sofőrje mindent megtett, hogy felhívja magára a figyelmet. Dudált, integetett, jobbról-balról kerülgetett minket. Láthatóan dühös volt, és persze félt. Dühös volt, hogy az „árucikke” meglépett, és félt, mert a törököknél ő marad a bűnbak. Vagy a menyasszonyt, vagy a lóvét vissza kell szolgáltatnia, különben... (de ezt az olvasó képzelőerejére bízom.)

– Csináld valamit, Isi! – kiáltotta az Inas. – Rázd le!

– Nyugi, a kis nácinak esélye sincs!

Kissé túlzónak éreztem ezt az optimizmust, de nem adtam kétkedésemnek hangot, hanem bölcs hallgatásommal támogattam sofőrünket.

Szerencsére Isinek kész terve volt. Incelkedve, mindig elé vágva, majd úgymond büntetőfékezésekkel akadályozva heccelte harci kedvét Hans-nak. Érdekes módon ez bevált. Hans kezdte elveszíteni a hidegvérét. Egyre közelebb irányította kocsiját a miénkhez, már-már súrolva azt, mígnem egyszer csak mellénk ért. A két sofőr tekintete találkozott. Két gázfröccs Hans-tól, a sportkocsi feldübörgött. Két gázfröccs Isitől, a Barkas fekete füstfelhőt köpött ki. Így „száguldottak” egymás mellett, a többi autós nagy bosszúságára, akik méltán szerettek volna normál sebességgel közlekedni, és nem ezzel a csigatempóval. Ám egyik autó sem engedett. Hatalmas kocsisor torlódott fel mögöttük.

Ekkor felcsillant a remény.

– Kapaszkodjatok! – kiáltott fel Isi, és két lábbal kezdte nyomni a gázt. A Barkas a lelkét beleadta, így nagyjából elérte a 85 kilométeres sebességet. A sárga ördög kitartott mellette, negyed gázon. Ekkor egy kihajtó, úgynevezett ausfahrt következett. Szerencsére mi haladtunk a jobb oldali sávban. Isi kivárt az utolsó pillanatig, és lekanyarodott. Hans nem tehetett semmit, neki már nem maradt ideje reagálni, az autópályán még ő sem tolatatható vissza. Bosszúsan gyorsított, és mindent beleadva rohant a következő kihajtó felé. A többi autós hatalmas örömdudálással üdvözölte búcsúukat az autópályától.

Némaságba burkolózva utaztunk tovább. Nem egyszerű ez a helyzet, szegény Inas! Mit gondolhat? Persze Seherezádé nem tudta, milyen érzelmeket szabadított el az a név, amit kimondott, mint bajainak okozóját, ő boldogan nyugtatta fejét az Inas vállán. A fiúban egy világ omlott össze. Egész életében az APÁRA vágyakozott. Amióta kiderítette a nevét, egyfolytában képzelődött. Milyen lehet? Egy hős, rendőr vagy tűzoltó... vagy katona? A kisfiú képzeletében az apa egy szuperhős volt. Most pedig kiderült, hogy egy bűnöző, és abból is a legrosszabb fajta, egy strici.

Egy pillanat alatt megváltoztak az érzései, hirtelen Hans Jürgensen lett számára a leggyűlöltebb ember a világon.

Közben a kis Barkas fekete kondenzcsíkot húzva befordult a magyar követség utcájába. Isi két lábbal blokkolta a járművet, majdnem kirepültem az ablakon.

– Mit csinálsz, vazze?!